

Jeg har som tidligere misbruger, clear på 13 år, gennem mange år fuldt debatten og udviklingen om hvorvidt de hårdest ramte misbruger i Danmark skal have ordineret heroin.

Lad mig starte med at sige at jeg er dybt i mod, og mener at vi som samfund giver op over for mennesker i dyb krise, og spiller fallit som velfærdssamfund.

Jeg har læst mange af de forsøg der har været, som stort set alle mener at det vil være en hjælp at behandle på denne måde. Det vil mindske kriminaliteten, mindske sygdomme, og skabe en bedre dialog med misbrugerne. Men jeg stiller store spørgsmåls tegn ved projektet.

Nu er det ikke ret mange der vil komme i betragtning som hårdt ramt misbruger, og ikke ret mange pladser der er oprettet. Hvad med alle de andre misbrugere der er? Er der ikke en risiko for de bliver glemt fordi man kan have en tendens til at sige at vi gør noget?

De misbrugere der får ordineret heroin, hvad sker der med dem når, den ordinerede dosis ikke længere er nok. Vil i så øge deres dosis? Eller skal de starte et side misbrug? En misbrugers dosis øges konstant fordi kroppen vender sig til stoffet. Der er en grund til man tager stoffer og oftest er det fordi der er sket noget i ens liv der er så svært at håndtere at det syntes lettere at bedøve sig og flygte. Når man indtager stoffer lukker man af, man kan ikke mærke sine følelser og man flygter fra sig selv og sin smerte. Derfor vil der stort set altid ske det at når en bestemt dosis stoffer ikke længere lukker for følelserne og virkeligheden kommer for tæt på, så vil man øge sin dosis.

En helt anden ting jeg ikke kan se noget om i alt det her er de familier og børn der lever med en misbruger. Hvad med dem? De børn der vokser op sammen med en misbruger, er dybt skadet børn.- Opvækstmiljøet i misbrugsfamilier er oftest præget af ustabilitet, utryghed, uforudsigelighed, isolation og mangel på netværk samt materiel og kulturel fattigdom. Det medfører risiko for understimulation, omsorgssvigt og overgreb, inklusive seksuelle overgreb. Dertil kommer, at mange familier med misbrugsproblemer ikke gør brug af sundhedssystemet i samme grad som andre, og især ikke af tilbud som svangreundersøgelser, børneundersøgelser og vaccinationer- Generelt har børn af misbrugsfamilier flere helbredsproblemer af somatisk, psykosomatisk og psykisk karakter end andre børn. De kommer ud for flere ulykker end andre børn, og de har flere skoleproblemer såvel indlæringsmæssigt som adfærdsmæssigt. Også langt op i voksenalderen har disse opvækstvilkår betydning. Flere undersøgelser viser, at børnene også i voksenlivet har flere helbredsproblemer, psykiske lidelser, psykiatriske indlæggelser, psykosomatiske klager, misbrugsproblemer, kriminalitet og sociale problemer end voksne, som har haft en opvækst uden misbrugsproblemer.

Hvordan kan vi give udtryk overfor de børn at det mæderidt de lever i er ok? Det er simpelthen et forkert signal at sende til dem at vi syntes det er ok deres forældre indtager stoffer. Det skærrer mig dybt i hjertet for de børn. Jeg har selv været i behandling 2 år sammen med mine dengang 2 børn på 5 og 2 år, og de var ødelagte. Det værste var at de slet ingen tillid havde til mig eller andre voksne. Hvordan skal de børn have tillid til omverden hvis vi fra samfundets side giver deres forældre stoffer? Deres mistillid vil kun vokse.

Hvorfor er det der ikke bliver prioriteret mere og bedre behandling? Man kan ikke stoppe et misbrug uden intensiv hjælp. Hvorfor skal misbrugerne den dag de kommer og side de vil i behandling ikke komme af sted med det samme? Som misbruger lever du fra dag til dag og ikke ret mange kan møde fast op over længere tid for at vise deres vilje til behandling.

Jeg ved godt at meget af alt dette handler om økonomi, men jeg kan simpelthen ikke forstå hvordan man kan sætte penge over menneske liv. Jeg ved os godt at det er kommunerne der skal henvise til behandling og at pengene er små. De vælger oftes dagtilbud og samtaler et par gange i uge, det bare bare langt fra nok. Hvis vi skal hjælpe disse mennesker, så skal der flere døgnbehandlings tilbud til. Vi kan bare ikke tillade os at kalde os et velfærds samfund hvis vil ikke giver vores svageste og mest udsatte en værdig hjælp. Misbrugere har i forvejen minimal tiltro til myndighederne, så når de gang på gang bliver mødt med lukkede døre så forsvinder de længere væk fra samfundet og mister troen på vi vil og kan hjælpe dem.

Der er for tiden enormt fokus på børn der enten er anbragt eller hjemme udsættes for overgreb, og politikerne står i kø for at finde syndebukke ude i kommunerne. De glemmer dog at hjælpen skal starte inde fra dem selv.

Det er efterhånden pinligt hvordan vi behandler misbrugere, deres familier og børn.